

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobce: J. S.,
sídlem X

proti
žalovanému: Ministerstvo dopravy
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2020, č. j. 51/2017-190-TAXI/7

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo k jeho odvolání v části změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 1. 9. 2017, č. j. MHMP 1329334/2017 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl pod **bodem A)** tak, že žalobce porušil
 - § 21 odst. 3 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o silniční dopravě**“) a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. p) téhož zákona tím, že nezajistil, aby při poskytování přepravy dne 22. 7. 2016 v čase 22:01 – 22:08 hodin, na trase ulice Karlova x Seminářská, Praha 1 – ulice Vladislavova 17, Praha 1, vozidlem taxislužby tovární značky A., RZ: X, byl v taxamtru nastaven údaj o čase odpovídající skutečnosti, neboť dle záznamu o předmětné přepravě č. 03161 paměťová jednotka taxamtru zaznamenala čas přepravy v čase 22:14 – 22:20 hodin.
 - § 21 odst. 3 písm. f) zákona o silniční dopravě a naplnil tak skutkovou podstatu deliktu podle § 35 odst. 2 písm. q) téhož zákona tím, že nezajistil, aby při poskytování shora specifikované přepravy byly zobrazované údaje taxamtru čitelné a viditelné z místa přepravované osoby, neboť tyto údaje nebyly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby po celou dobu přepravy.
 - § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. r) téhož zákona tím, že nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy, neboť do paměťové jednotky taxamtru byla zaznamenána délka přepravy 2.6 km a částka jízdného 39 Kč, ačkoli skutečná délka přepravy byla 2.2 km a cena za přepravu činila 390 Kč.
 - § 21 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. t) téhož zákona tím, že nezajistil, aby po poskytnuté přepravě jako řidič taxislužby cestujícím vydal doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxamtru, o který cestující požádali.
3. Za to vše mu byla udělena pokuta ve výši 70 000 Kč.
4. Pod **bodem B)** výroku byla žalobci uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

5. Žalovaný výrok prvostupňového rozhodnutí změnil ve smyslu změny adresy sídla žalobce a prodloužení lhůty na úhradu pokuty a nákladů řízení z důvodů očekávaných důsledků pandemie koronaviru. Ve zbytku žalovaný prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
6. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve přiblížil průběh celé věci a popsal, že jednání žalobce bylo odhaleno na podkladě kontroly ze dne 22. 7. 2016, o níž byl sepsán protokol ze dne 27. 7. 2016, č. T/20160722/2Ry (dále též „**protokol o kontrole**“). Dále podrobně vyložil důvody, pro které nepřisvědčil odvolacím námitkám, jimiž žalobce zpochybňoval procesní postup v předchozím řízení. Žalovaný nejprve uvedl, že řízení o porušení cenových předpisů a řízení pro porušení zákona o silniční dopravě jsou dvě na sobě nezávislá řízení, neboť během souběžně provedené kontroly bylo zjištěno porušení dílčích zájmů chráněných různými právními předpisy a tato správní řízení jsou vedena nezávisle na sobě. Žalovaný neakceptoval ani námitku, že by byl žalobce krácen na svých právech neumožněním účastnit se výsledku svědků dne 3. 4. 2017, neboť oznámení o nařízeném jednání bylo doručeno zmocněnci žalobce. Podle žalovaného se také správní orgán I. stupně řádně vypořádal se všemi námitkami proti kontrolním zjištěním, a to v souladu se zákonem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**kontrolní řád**“), kdy došlo v části k jejich zamítnutí, a v části k jejich předání k vyřízení v navazujícím správním řízení, kde byly vypořádány; odmítl také jakékoliv nedostatky protokolu o kontrole.

7. Žalovaný dále podrobně vyložil důvody, pro které nepřisvědčil odvolacím námitkám, jimiž žalobce zpochybňoval závěr o naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu. Žalovaný vysvětlil, že vycházel z oznámení o poskytnuté přepravě, protokolu a záznamu. Žalovaný dále mj. popsal, že žalobce tíží objektivní odpovědnost ohledně čitelnosti a viditelnosti údajů na taxametu. Na

základě pořízené fotodokumentace prokazující nevhodné umístění taxametu ve vozidle a při vysvětlení rozporu mezi účtovanou a do paměťové jednotky taxametu uloženou částkou, lze důvodně předpokládat, že došlo k mechanické úpravě taxametu. Pokud jde o zaznamenání jiné vzdálenosti poskytnuté přepravy, žalovaný mimo jiné konstatoval, že je povinností žalobce, aby zajistil správnou funkci taxametu. Dále uvedl, že lze mít důvodně za prokázané, že došlo k porušení zákonné povinnosti žalobce vydat záznam o přepravě včetně jeho předepsaných náležitostí.

8. Žalovaný rovněž popsal důvody, pro které neshledal opodstatněnými ani námitky žalobce brojící proti výši uložené pokuty. Zdůraznil přitom, že je na účastníku řízení, aby na výzvu poskytl a doložil správnímu orgánu základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech, a tím předešel jejímu likvidačnímu charakteru. Žalobce však na výzvu nereagoval a přiměřená pokuta byla proto stanovena odhadem.
9. Závěrem žalovaný zohlednil skutečnost, že zákon o silniční přepravě byl od spáchání předmětných přestupků novelizován zákonem č. 304/2017 Sb. a zákonem č. 115/2020 Sb. Jelikož žalovaný neshledal, že by nová úprava byla pro žalobce zásadně výhodnější, posoudil tak případ podle právní úpravy účinné v době spáchání správního deliktu.

III. Obsah žaloby

10. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, v níž úvodem předeslal, že jedná o rozhodnutí neodůvodněné, nepodložené relevantními důkazy, a tedy učiněné v rozporu se zákonem, dále nepřiměřeně přísné a vydané na základě libovůle. Konkrétně pak žalobce v **prvním žalobním bodě** brojil proti závěru žalovaného, že se žalobce dopustil porušení zákona o silniční dopravě. Uvedl, že správní orgán I. stupně vyšel z nedostatečně zjištěného stavu věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), neboť ve správním řízení nebylo prokázáno, že vozidlo žalobce (a jím též řízené) poskytlo posuzovanou přepravní službu. Zároveň žalobce namítal, že byl zkrácen na svých právech pro nedostatečné vypořádání se se vznesenými námitkami.
11. Žalobce dále vznesl řadu námitek vztahujících se k použitelnosti výpovědí a podkladů cestujících. Nejprve vytknul, že se správní orgány ve svých rozhodnutích opíraly pouze o závěr cestujících zaznamenaný v oznámení o poskytnuté přepravě, tedy v listině pořízené ještě před samotným zahájením správního řízení. Žalobce namítal, že uvedené listiny neexistovaly v době provedení kontroly a byly sepsány až po jeho vyjádření k protokolům. Tím, že nezaslal listiny žalobci k seznámení, zatajil důkaz svědčící v neprospěch žalobce a způsobil tím krácení jeho práv. Žalobce dále vznesl námitku týkající se věrohodnosti cestujících. Žalobce měl též za to, že svědecká výpověď cestujícího p. H. ze dne 1. 2. 2017 je protizákonně obsahem spisu. Žalobce namítl, že i pozdější svědecké výpovědi je nutno

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

považovat za irelevantní také proto, že ústní jednání výsledkem svědků bylo oznámeno a provedeno pod jinou spisovou značkou. Nakonec žalobce vytkl správním orgánům nepřezkoumatelnost výroků správního rozhodnutí, neboť z nich nevyplývá, co jednotliví svědkové vypověděli ani jejich totožnost.

12. K postavení cestujících během kontrolní jízdy žalobce dále namítl, že ve smyslu § 6 kontrolního řádu měli cestující být pověřeni ke kontrolnímu úkonu. S odkazem na § 34 odst. 8 zákona o silničním provozu, ve znění novely č. 304/2017 Sb., brojil žalobce také proti užití cizího jazyka při kontrolní přepravě, stejně jako pořizování zvukových, obrazových či podobných záznamů bez vědomí dopravce nebo řidiče, neboť dotčené ustanovení nabylo účinnosti až ke dni 4. 10. 2017.
13. Žalobce následně namítal i způsob vypořádání svých námitek a nesouhlasil s tvrzením, že při vyřízení námitek proti kontrolním zjištěním došlo z funkčního hlediska k dodržení zákonem stanovené 7denní lhůty. Dále žalobce rozporoval, že byl jeho zmocněnec informován o nařízeném ústním jednání, a to z důvodu, že doklad o vhození písemnosti do schránky ani údajná reakce zmocněnce není obsahem spisu. Pokud jde o špatně nastavený čas taxamtru, žalobce odmítl tvrzení žalovaného, že zařízení použité kontrolním pracovníkem fungovalo správně, kdežto taxametr nikoli. Uvedené se obdobně týká rovněž ujeté vzdálenosti a uložené částky za přepravu. K odlišně uložené částce za přepravu žalobce uvedl, že se opakovaně jedná o nerelevantní odkazování na vyjádření cestujících, přičemž přijatých 400 Kč bylo dle jeho tvrzení v účetnictví řádně zúčtováno. Nabídnutí takové částky ze strany cestujících jakožto přizvaných osob by mělo být považováno za provokaci. Žalobce rovněž žalovanému vytkl, že vyjádření žalovaného ohledně zaznamenání vzdálenosti a funkčnosti taxamtru je více než spekulativní. Konečně žalobce opakovaně nesouhlasil, že v posuzovaném případě si cestující pouze nechali poskytnout přepravu, neboť ti byli zaměstnanci orgánu provádějícího kontrolu. Byla tedy porušena povinnost kontrolního pracovníka informovat žalobce o úkonech kontroly.
14. Námitkami vznesenými pod **druhým žalobním bodem** žalobce rozporoval, že výrok prvostupňového rozhodnutí splňuje podmínky § 68 správního řádu. Dle tvrzení žalobce nebyl skutek popsán ve výroku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným, především neobsahoval žádné údaje o cestujících, kterým měla být poskytnuta taxislužba, ani důkaz o tom, zda se jednalo o zaměstnance Magistrátu hlavního města Prahy. Podle žalobce je takové rozhodnutí nezákonné a nevykonatelné.
15. Ve **třetím žalobním bodě** pak žalobce namítl nedostatečné odůvodnění výše uložené pokuty. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů dle žalobce nevyplývá, že vycházely z dostupných informací, a uložená sankce je tedy nepřiměřená. Správní orgány výši pokuty odůvodnily obecným konstatováním, z něhož však není zřejmý mechanismus jejího stanovení a nezabývaly se jejím likvidačním dopadem. Toto se žalobci jevilo jako nelogické zejména v návaznosti na novelu zákona o silniční přepravě zákonem č. 304/2017 Sb., kdy došlo ke snížení sankcí pro žalobcem spáchané delikty z dosavadních 500 000 Kč na 350 000 Kč. Za uvedené situace měl žalovaný přistoupit k procentuálnímu snížení uložené pokuty.
16. Pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce vznesl námitky ohledně uložené povinnosti uhradit náklady správního řízení, která dle něj není dostatečně odůvodněna, neb správní orgány pouze odkazují na zákonná ustanovení.
17. Žalobce dále pod **pátým žalobním bodem** namítl, že správní orgány v rozhodnutí nepostupovaly v souladu s platnými zákony a neřídily se tzv. absorpční zásadou. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

přítom tvrdil, že dle § 30 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdější předpisů (dále jen „**přestupkový zákon**“), byla již naplněna tříletá zákonná lhůta pro možné vydání rozhodnutí ve věci. Žalobce dále brojil proti nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 94 přestupkového zákona.

18. Závěrem své žaloby žalobce s ohledem na uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. *In eventum* pak žalobce učinil moderační návrh ve vztahu k uložené pokutě, kterou navrhl snížit, případně od ní zcela upustit.

III. Vyjádření žalovaného

19. K **prvnímu žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že provedení přepravy, a odpovědnost žalobce za její provedení, bylo ve správním řízení prokázáno. Jak vyplývá z vypořádání námitek ze dne 25. 8. 2016, před započítím předmětné kontroly viděl kontrolní pracovník vozidlo do cílového místa dojíždět. Bezprostředně po ukončení přepravy poskytnuté cestujícím zahájil kontrolu vozidla, při které ztotožnil řidiče vozidla a dopravce odpovědného za provedení přepravy, kterým byl žalobce osobně. Žalovaný dále odmítl tvrzení, že by nedostatečně vypořádal všechny námítky vznesené žalobcem. K námitce neexistujícího oznámení o poskytnuté přepravě v době provedení kontroly, žalovaný vysvětlil, že oznámení o poskytnuté přepravě se sepisují ihned po ukončení přepravy. Cestující dle žalovaného při kontrole vystupovali jako nestranné osoby bez zájmu na výsledku kontroly, kteří jsou vázáni svou povinností vykonávat řádně.
20. Žalovaný dále uvedl, že výslech cestujícího p. H. dne 1. 2. 2017 byl proveden v rámci správního řízení za účelem dokazování a protokol o výsledku je tudíž po právu založen ve spise; tento výslech byl přitom proveden dříve, než došlo k podání námítky podjatosti ze strany žalobce. K námitce, že bylo pozdější ústní jednání výsledkem svědků oznámeno a provedeno pod jinou spisovou značkou žalovaný uvedl, že je běžnou praxí, že pokud jsou vedena paralelně řízení, jsou prováděny jedny výsledky a protokoly zakládány do spisů k oběma řízením.
21. K namítaným vadám odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný na toto odkázal, přičemž k otázce požadované částky za přepravu doplnil, že způsob, jakým žalobce přijatou částku zaúčtoval, není předmětem provedeného řízení. S ohledem na objektivní odpovědnost žalobce, není ani zásadní, jakým způsobem došlo k nefunkčnosti taxametru, podstatný je pouze následek tohoto jednání. Oproti námitce provokace, žalovaný uvedl, že úkolem cestujících při přepravě bylo chovat se jako běžní cestující, a tedy pokud žalobce za přepravu požadoval částku 390 Kč, zaplatili i se spropitným částku 400 Kč.
22. K **druhému žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že dané rozhodnutí není nezákonné, neboť ve výroku prvoinstančního rozhodnutí jsou dostatečně popsány skutky, které žalobce spáchal tak, že nejsou zaměnitelné s jinými, a to včetně ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno.
23. K **třetímu žalobnímu bodu** žalovaný odkázal na hodnocení výše uložené pokuty dopravním úřadem, kterou potvrdil. Žalovaný vysvětlil, že neshledal žádné polehčující okolnosti, nýbrž jako přitěžující okolnosti označil naplnění skutkové podstaty více deliktů a recidivu v případě porušení zákona o silniční přepravě. K povinnosti uhradit náklady správního řízení (**čtvrtému žalobnímu bodu**) žalovaný uvedl, že se jedná o povinnost vyplývající z § 79 odst. 5 správního řádu.

24. Žalovaný neshledal důvody pro zrušení napadaného rozhodnutí, proto navrhnul, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
26. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení na nařízení jednání sami netrvali (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován), přičemž soud neshledal potřebu provádět dokazování – ve věci bylo možné vyjít z podkladů obsažených ve správním spise.
27. Nejprve se soud zabýval otázkou žalobcem obecně zpochybňované přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (jeho výroku). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem nebo uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok, bez něhož nelze dospět k učiněnému závěru, nebo neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný, popřípadě učiněný závěr z něj neplyne). Ani jednu z těchto vad soud v případě napadeného rozhodnutí neshledal. I přes žalobcovu výtku nepřezkoumatelnosti výroků správního rozhodnutí z důvodu, že z nich nevyplývá, co jednotliví svědci vypověděli ani jejich totožnost, došel soud k závěru, že z prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak správní orgány rozhodly, stejně jako proč takto rozhodly, přičemž skutečnost, že (v odůvodnění) „jen“ stručně shrnul obsahy svědeckých výpovědí a v bližších podobnostech odkázal na spisový materiál, jehož obsahem jsou protokoly o výsledku svědků, nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezakládá.
28. Městský soud v Praze se dále zabýval otázkou nedostatečného zjištění stavu věci a nedostatečného vypořádání souvisejících námitek žalobce, čímž mělo být porušeno jeho právo na spravedlivý proces (**první žalobní bod**). Předem věcného vypořádání těchto námitek však považuje za potřebné nejprve poukázat na význam dispoziční zásady přísně ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., a zdůraznit, že žalobce při konstrukci svých námitek opakuje stále totéž a zcela ignoruje skutečnost, že se předmětnými otázkami správní orgány opakovaně zabývaly. Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve uvedly správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí.
29. Podle ustanovení § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

30. Podle ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*
31. Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*
32. Dokazování lze označit za souhrn úkonů správního orgánu prováděných s cílem zajistit, aby rozhodnutí odpovídalo skutkovému stavu rozhodované věci, přičemž je ovládáno zejména zásadou materiální pravdy a volného hodnocení důkazů. Správní orgán je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (srov. § 50 odst. 3 správního řádu). Poukázat lze i na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu [srov. usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS], podle nichž „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku....*“. Nadto, je k uvedenému vhodné uvést, že z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, č. 3027/2014 Sb., nebo ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 As 29/2019 - 32) vyplývá, že za jeden z klíčových důkazních prostředků je kontrolní protokol (který je rovněž nadán presumpcí správnosti ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu), byť to současně neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn.
33. S ohledem na právě uvedené považuje soud za vhodné stručně zrekapitulovat skutkový stav, na kterém jsou založena rozhodnutí správních orgánů, tak, jak byl v rámci kontroly a v dalším průběhu řízení zjištěn. Žalobce dne 22. 7. 2016 jako poskytovatel taxislužby vozidlem tovární značky A, RZ: X, na trase křižovatka ulic Karlova a Seminářská, Praha 1 – ul. Vladislavova 17, Praha 1, v čase od 22:01 hod. do 22:08 hod (vzdálenost 2,6 km), poskytl přepravu třem zaměstnancům Hlavního města Prahy (dále společně jen „*cestující*“), kteří byli přizváni, aby provedli kontrolní jízdu. Cestující si objednali přepravu v polštině a řidič s jejím provedením souhlasil. Po ukončení přepravy byla cestujícími sepsána *oznámení o poskytnuté přepravě*. Bezprostředně poté byla v 22:10 v ulici Uhelný trh provedena kontrola za osobní přítomnosti žalobce zaměřená na dodržování povinností při provozování taxislužby, o níž byl sepsán protokol o kontrole. Při této příležitosti žalobce předložil *záznam o předmětné přepravě* (stvrzenku) č. 03161 na částku 39 Kč za přepravu z ulice Karlova do ulice Vladislavova v čase od 22:14 hod. do 22:20 hod. a celková délka přepravy 2,6 km. Údaje na stvrzence se tedy neshodovaly s údaji, které uvedli cestující.
34. Správní orgány při svém rozhodování správně vycházely z *oznámení o poskytnuté přepravě* pověřených osob. V nich cestující shodně zaznamenali trasu jízdy, identifikaci žalobcova vozidla, dále to, že ve vozidle nebylo vidět na taxametr, že za jízdu žalobce požadoval částku 390 Kč, kterou jim ukázal na taxametru nacházejícím se mezi řadící pákou a opěrkou, přičemž mu byla zaplacená spolu se spropitným částka 400 Kč a konečně i to, že řidič i přes žádost cestujících nevydal doklad o zaplacení jízdného a z místa ukončení přepravy odjel. Shodně uvedli, že přeprava byla objednaná v polském jazyce.
35. K námitce, že předmětnou přepravu žalobce osobně neposkytl, lze kromě *vyřízení námitek proti kontrolním zjištěním* ze dne 25. 8. 2016, dle něhož před zahájením kontroly kontrolní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

pracovník správního orgánu I. stupně viděl vozidlo předmětné poznávací značky se zákazníky do cílového místa dojíždět, nutné upozornit zejména na časovou souslednost – kontrola přímo navazovala na poskytnutou přepravu – a rovněž na označení vozidla *v oznámeních o poskytnuté přepravě a protokolu o kontrole* se shoduje; jednalo se tak o totéž vozidlo, jež osobně řídil žalobce. Skutkový děj je přitom jak v těchto oznámeních, tak protokolu o kontrole popsán jednoznačným způsobem. K námitce pozdního vypořádání námitek proti kontrolním zjištěním soud na tomto místě pro pořádek konstatuje, že tato skutečnost nemohla mít vliv na použitelnost závěrů kontroly pro následné správní řízení a zprostředkovaně tak ani na zákonnost tohoto řízení, protože je její posouzení pro věc zcela irrelevantní. Správní orgány dále vycházely též z *protokolů o výsledcích* svědka H. ze dne 1. 2. 2017 (jenž byl záhy ukončen kvůli podání námítky podjatosti ze strany žalobce) a zejména pak všech cestujících, který proběhl dne 3. 4. 2017. Jejich výpovědi zcela potvrdily obsah *oznámení o poskytnuté přepravě*. K *záznamu o přepravě* (stvrzenka) č. 03161 předložené žalobcem při kontrole nepřihlédly z důvodu naznačených rozporů, pokud jde o údaje o přepravě. K jednotlivým vytýkaným pochybením a s tím souvisejícím argumentům žalobce pak soud uvádí následující.

36. Podle § 21 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě je dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby povinen zajistit, aby *v taxamtru byly nastaveny údaje a hodnoty odpovídající skutečnosti*.
37. Podle § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě je dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby povinen zajistit, aby *řidič taxislužby řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy*.
38. Žalobce v průběhu správního i soudního řízení trval na tom, že taxametr umístěný v předmětném vozidle byl ověřen Českým metrologickým institutem, a tedy fungoval správně. To však neplatí pro zdroj času, který použil kontrolní pracovník pro ověření tohoto údaje, tedy mobilního telefonu synchronizovaného s časovými údaji poskytovanými operátorem prostřednictvím telekomunikační sítě. Při posuzování případného posunutí času v taxamtru oproti skutečnosti žalovaným bylo zjištěno, že cestující v *oznámení o poskytnuté přepravě* uvedli, že přeprava proběhla v čase od 22:01 hod. do 22:08 hod a kontrolní pracovník jako čas zahájení kontroly do protokolu uvedl čas 22:10 hod. Avšak na *záznamu* je jako čas přepravy uvedeno 22:14 hod. – 22:20 hod. Žalovaný tak při posouzení vycházel ze všech dostupných důkazních prostředků, přičemž odkázal na shodu časových údajů různých osob, jež na sebe chronologicky navazují. Správní orgány proto došly ke správnému závěru, že čas v taxamtru neodpovídal skutečnosti, resp. byl posunut o 13 minut dopředu. Nesprávná funkce taxamtru byla prokázána rovněž chybným změřením vzdálenosti podniknuté přepravy cestujících. V tomto případě odkázal žalovaný na změření délky trasy dle internetového vyhledávače tras (www.mapy.cz), který je obsahem správního spisu, s odkazem na trasu popsanou cestujícími. Do paměti taxamtru byla přitom zaznamenána trasa o bezmála 20 procent delší (2,6 km místo 2,2 km). Podle názoru soudu tak bylo dostatečně průkazné v průběhu správního řízení, resp. jemu předcházející kontroly zjištěno, že taxametr nefungoval správně, neboť zaznamenané údaje neodpovídaly skutečnosti. Správní orgány rovněž zcela případně poukázaly

na objektivní odpovědnost žalobce za porušení dotčených právních ustanovení, protože nelze než uzavřít, že žalobce byl shledán vinným pro nesplnění stanovených povinností zcela v souladu se zákonem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

39. Podle § 21 odst. 3 písm. f) zákona o silniční dopravě je dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby povinen zajistit, aby *při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, zobrazované údaje z taxametry byly čitelné a viditelné z místa přepravované osoby.*
40. Podle § 21 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě je dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby povinen zajistit, aby *řidič taxislužby cestujícímu vydal doklad o přepravě pořízený jako výstup z tiskárny taxametry, pokud o něj cestující požádá.*
41. Rovněž v tomto případě vycházely správní orgány z *oznámení o poskytnuté přepravě, protokolů o výsledku svědků a záznamu o přepravě.* Cestující opakovaně uvedli, že taxametr byl umístěn u středové opěry vozidla mezi řidičem a spolujezdcem a nebylo na něj vidět v průběhu uskutečněné přepravy, neboť jej žalobce stínil rukou, kterou v průběhu přepravy řadil. Bylo zjištěno, že v posuzovaném případě cestující na konci přepravy viděli na taxametu částku 390 Kč, zatímco do taxametry byla uložena částka 39 Kč, jak uvádí *záznam o přepravě.* Žalovaný proto došel k závěru, že je nanejvýš pravděpodobné, že tento rozpor vznikl z důvodu nezřetelné desetinné čárky na displeji taxametry, kterou však žalobce musel zaregistrovat, a proto následně odmítl cestujícím výtisk vydat. Soud považuje tento předpoklad za racionální, dodává však, že ať již došlo na taxametu ke znázornění částky 390 Kč namísto 39 Kč z jakéhokoli důvodu, je zřejmé, že částka byla čitelná a viditelná až na konci přepravy a navíc se neshodovala s částkou na *záznamu o přepravě.* Soud má přitom za nezpochybnitelné i to, že cestující žalobci uhradili 400 Kč, tedy částku odpovídající částce 390 Kč (a spropitnému).
42. Žalobce v průběhu správního, jakož i soudního řízení opakovaně tvrdil, že mu částka 400 Kč byla cestujícími nabídnuta na začátku kontrolní přepravy a tuto rovněž řádně zaúčtoval. Soud však k této námitce zejména uvádí, že způsob, jakým přijatou částku žalobce zaúčtoval, ani porušení cenových předpisů, není přímo předmětem tohoto řízení. Předmětem dotčeného řízení je mj. to, že žalobce v rozporu se zákonem o silniční dopravě nezajistil, aby údaje zobrazované na taxametu byly čitelné a viditelné pro přepravované osoby a dále, aby tyto osoby obdržely požadovaný doklad o přepravě. V daném případě byly vyslechnuti všichni cestující, kteří shodně vypověděli, že ve vozidle nebyl viditelný taxametr, že stěžovatel za jízdu požadoval částku 390 Kč, kterou jim ukázal na taxametu po skončení jízdy, přičemž mu bylo zaplacen 400 Kč, aniž by byl vydán doklad o přepravě, přestože jej požadovali. Svými výpověďmi tak potvrdili údaje zaznamenané v *oznámeních o poskytnuté přepravě* a v *protokolu o kontrole.* Všichni svědci vypovídali o události shodně a konzistentně. Žalobce byl v obou případech vyrozuměn o ústních jednáních výsledkem svědků prostřednictvím svého zástupce, avšak na druhé jednání se nedostavil a nevyužil své možnosti svědky konfrontovat a případně položit jim jakoukoli otázku, která by jejich tvrzení o události vyvrátila. Soud přitom ověřil, že jak doklad o doručení vyrozumění ze dne 8. 3. 2017 vhozením do schránky zmocněnce žalobce dne 24. 3. 2017, stejně jako reakce zmocněnce ze dne 30. 3. 2017, jsou obsahem správního spisu. K tomu soud k námitce možné provokace již pouze ve shodě se žalovaným doplňuje, že úkolem cestujících při přepravě bylo chovat se jako běžní cestující, a tedy pokud žalobce za přepravu požadoval částku 390 Kč, je zcela pochopitelné, že mu zaplatili i se spropitným částku 400 Kč. Proto se soud zcela ztotožnil se závěry správních orgánů, i pokud jde o porušení povinnosti dle § 21 odst. 3 písm. f) a i) zákona o silniční dopravě.
43. Vzhledem k tomu, že všechna tři *oznámení o poskytnuté přepravě* obsahovala shodná tvrzení, správní orgány nepochybily, vyhodnotily-li si na jejich základě (obsahu protokolu o Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

kontrole) a na základě výpovědí svědků skutkový stav za prokázaný. Soud je názoru, že ve správním řízení byly prokázány všechny prvky skutkové podstaty shora uvedených správních deliktů.

44. K námitce žalobce, že *oznámení o poskytnuté přepravě* neexistovala v době provedení kontroly a byla sepsána až po žalobcově vyjádření k protokolům, soud konstatuje, že jde o ryze spekulativní námitku, jež nadto nemá nejmenší oporu ve správním spise. Po zhlédnutí předmětných *oznámení o poskytnuté přepravě*, bylo zjištěno, že tyto listiny jsou jednoznačně datovány ke dni 22. 7. 2016. Pokud nebyly žalobci předloženy přímo při kontrole, lze k tomu uvést, že povinností správního orgánu není konfrontovat řidiče bezprostředně po sepsání *oznámení o poskytnuté přepravě* s jeho obsahem. Právo na nahlížení do spisu (včetně možnosti činit si výpisy či kopie) náleží účastníku řízení a jejich zástupcům v souladu s § 38 správního řádu. O tom byl žalobce výslovně poučen prostřednictvím oznámením o zahájení správního řízení ze dne 3. 11. 2016.
45. K námitce, kterou žalobce rozporoval věrohodnost zaměstnanců správního orgánu I. stupně a přisuzování větší věrohodnosti těmto svědkům oproti tvrzením žalobce, se již vyjádřil žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Soud se s tímto vypořádáním ztotožňuje a souhlasí tedy, že samotná skutečnost, že cestující byli zaměstnanci úřadu, nutně neposkytuje záruky jejich pravdomluvnosti, na druhou stranu ve správním řízení nevyšlo najevo nic, co by svědčilo tom, že by cestující nevypovídali pravdivě. Oproti tomu, skutečnost, že žalobce dosáhl určité úrovně profesní kvalifikace složením zkoušky z právních předpisů, neznamená nutně záruku, že se bude právními předpisy za všech okolností řídit, a to zejména z důvodu, že je na přepravách finančně zainteresován.
46. Žalobce dále namítal, že správní orgán manipuloval s důkazy, jelikož se nejprve seznámil s vyjádřeními žalobce a až následně provedl výslech svědků, kterým si nechal potvrdit vznesená obvinění, přičemž svědecké výpovědi, konkrétně ta cestujícího H. ze dne 1. 2. 2017, jsou obsahem spisu protizákonně. K tomu soud uvádí, že svědecké výpovědi, které byly zaznamenány do protokolu za účelem dokazování ve správním řízení, představují písemnosti tvořící spis. Spis musí dle § 17 správního řádu obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy. Založení protokolu o výslechu svědka p. H. správním orgánem I. stupně je tedy postupem plně v souladu s právními předpisy, přičemž skutečnost, že byl svědek případně vyslechnut až po vyjádření žalobce, je z tohoto pohledu irelevantní. Stejně tak je irelevantní skutečnost, že v rámci prvního výslechu svědka H. došlo k podání námítky podjatosti, načež byl výslech ukončen, neboť svědecká výpověď byla provedena opětovně dne 3. 4. 2017, společně s dalšími cestujícími.
47. Žalobci ostatně nic nebránilo se k věci vyjádřit znovu i poté, co byl vyrozuměn o možnosti seznámení se s podklady rozhodnutí (nehledě na to, že se mohl pozdější svědecké výpovědi sám účastnit a rovnou se k ní vyjádřit). K tomu soud pro úplnost připomíná, že judikatura správních soudů ostatně stojí na závěru, že ani případné seznámení svědků s předchozími podklady v podobě jejich vlastních oznámení o poskytnuté přepravě není vadou, neboť takový dokument slouží jen k připomenutí jimi prožité události (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017 - 43); tím méně může být vadou skutečnost, že byli svědci vyslechnuti poté, co se správní orgán I. stupně seznámil se stanoviskem žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

48. Městský soud v Praze nepřisvědčil ani námitce, že ústní jednání výsledkem svědků bylo oznámeno a provedeno pod jinou spisovou značkou, neboť se ztotožnil se závěry žalovaného o tom, že v případě dvou paralelně vedených řízení na jiných úsecích státní správy, mohou být jisté jedny výsledky a protokoly zakládány do spisů k oběma řízením. V dotčeném oznámení o nařízení ústního jednání je nadto jasné označeno, v rámci jakých správních řízeních budou výsledky svědků provedeny. Námitka je nedůvodná.
49. Následně se soud zabýval námitkami, týkajícími se postavení cestujících během kontrolní jízdy, zákonnosti průběhu kontroly a použitelnosti výsledků této kontroly jako podkladů pro závěr o spáchání správního deliktu žalobcem. S tímto pak souvisí i námitka týkající se užití cizího jazyka při kontrolní přepravě a pořizování záznamů. Dříve, než soud přistoupí k vypořádání těchto
- žalobních námitek, považuje za vhodné předeslat, že totožnými či obdobnými námitkami týkajícími se průběhu kontroly a role přizvaných osob, uplatněnými ve skutkově obdobných věcech, se již zdejší soud, jakož i Nejvyšší správní soud několikrát zabývaly a reagovaly na prakticky všechny námitky nyní uplatněné žalobcem.
50. Za všechny lze poukázat např. na rozsudek ze dne 20. 6. 2019, č. j. 5 As 245/2018 - 30, ve kterém Nejvyšší správní soud s odkazem na svou ustálenou judikaturu konstatoval, že „*přizvaná osoba může vykonávat jednotlivé kontrolní úkony bez účasti kontrolujícího, je-li to potřebné k dosažení účelu kontroly (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 8 As 35/2018 – 52, ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 As 162/2018 – 30, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 As 25/2018 – 50, ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 175/2018 – 25, ze dne 21. 8. 2018, č. j. 2 As 128/2018 – 36, a ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As 172/2018 – 29).*“ (pozn. potvrzení doplněno). Jednoznačně také uvedl, že „*praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení právních předpisů kladeno za vinu, je zcela v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Tímto postupem nemůže dojít k upírání práv kontrolované osoby, neboť tato může namítat obsah záznamu z kontrolní jízdy prakticky v totožném rozsahu, jako kdyby namítala obsah svědecké výpovědi v jakémkoli jiném řízení, kde by současně svědecká výpověď rovněž sloužila jako důkaz ke zjištění skutkového děje. Následně svá práva může stěžovatel účinně hájit jak podáním námitek, což stěžovatel učinil, tak následně v rámci odvolání a poté žaloby proti rozhodnutí o spáchaném přestupku. Zásadně je tak třeba odmítnout tvrzení stěžovatele o tom, že by snad pověřením přizvané osoby docházelo k atrakci pravomocí kontrolního orgánu. Účelem pověření přizvané osoby je toliko osvědčení faktického průběhu kontroly. Přizvané osoby přitom vyjma faktického provedení jízdy, tedy logicky i zahájením kontrolní jízdy, žádné další činnosti nevykonávají.*“ (pozn. potvrzení doplněno).
51. Tyto závěry vycházejí ze smyslu a účelu provádění kontroly, kterým je zjištění skutečného (nezastřehného) stavu věci – jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39: „*skutečná kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly, to mimo jiné znamená, že řidič (případně dopravce v jedné osobě) by neměl vědět; že právě přepravuje kontrolní pracovníky a že právě probíhá kontrolní jízda*“. Zdejší soud tak ve shodě s výše citovanými závěry konstatuje, že přizvané osoby (cestující) byly v nynější věci oprávněny samy provést kontrolní jízdu, a tedy ji i zahájit, a to bez nutné přítomnosti kontrolující osoby.
52. Se žalobcem lze sice souhlasit, že kontrolu (jako celek) může provádět pouze kontrolní orgán. Jak ovšem vyplývá z citovaného rozsudku pátého senátu kasačního soudu, kontrolní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

řád výslovně umožňuje využít přizvanou osobu k jednotlivému kontrolnímu úkonu (k účasti na kontrole, tedy i okamžiku jejího faktického zahájení). Z obsahu správního spisu je přitom zřejmé, že přizvané osoby neprováděly kontrolu, ale to, co vlastní kontrole předcházelo v podobě uskutečnění zastřené kontrolní jízdy, o které následně vyhotovily záznamy, jež jsou rovněž součástí správního spisu. Poté následovala další část kontrolního procesu (vlastní formální kontrolní proces) prováděná pověřenou kontrolující osobou.

53. Takový postup přitom není nijak v rozporu s institutem přizvané osoby zakotveným v § 6 kontrolního řádu, neboť ten přizvání jiných osob vztahuje k naplnění účelu kontroly (§ 6 odst. 1), k němuž užití přizvaných osob při kontrolní jízdě nepochybně může napomoci – vzhledem k povaze kontrolované činnosti bylo v projednávaném případě potřeba provést kontrolu tak, aby žalobce nepoznal, že veze kontrolní pracovníky. Tomuto účelu přizvání jiných osob, se kterými se žalobce při činnosti kontrolního orgánu nemohl setkat, přitom plně konvenuje.

54. Poukázat lze i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 As 25/2018 - 50, v němž soud v případě obdobném případě žalobce uvedl, že „[k]ontrola může být zahájena mj. bez předchozího oznámení přímo prvním kontrolním úkonem, který bezprostředně předchází předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě, je-li takový postup k výkonu kontroly třeba [§ 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu]. (...) Takovým případem je i kontrola dodržování zákona o silniční dopravě a vyhlášky provedená žalovaným u stěžovatele, neboť účel kontroly by mohl být zmařen v případě, že by řidič dopředu věděl, že prováděná jízda je

jízdou kontrolní (v tomto ohledu srov. úvahy NSS v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 AfS 104/2005 - 81, č. 1083/2007 Sb. NSS). Nástup cestujících (pověřených osob) do vozidla řízeného stěžovatelem a jimi provedený kontrolní nákup [§ 8 písm. b) kontrolního řádu] byl prvním z kontrolních úkonů ve smyslu § 5 odst. 2 písm. c) téhož zákona. Z kontrolní jízdy přizvané osoby pořídily záznamy, ve kterých shodně uvedly čas a místo nástupu a výstupu, popsaly trasu, identifikovaly vozidlo a dále uvedly údaje o vybavení vozidla, placení jízdného a vydávání dokladu o zaplacení přepravy. Kontrolující osoba pokračovala v dalších úkonech kontroly bezprostředně po vystoupení přizvaných osob z vozidla. Kontrolní řád umožňuje přizvat ke kontrole fyzické osoby, prostřednictvím kterých lze opatřit podklady již před zahájením kontroly. (...) Pokud by se přizvané osoby mohly kontroly účastnit pouze v přítomnosti kontrolující osoby, tento zákonný institut by byl nepřipustně zúžen jen na použití znalců, tlumočnicků atd. Přizvané osoby by bez účasti kontrolní osoby nemohly provádět například kontrolní nákupy, což je jedna ze stěžejních funkcí, pro které tento institut zákonodárce vložil do kontrolního řádu.“

55. Pokud jde o námitku chybějícího pověření přizvaných osob ke kontrolnímu úkonu, je nutné zdůraznit, že na rozdíl od kontrolujících osob nemusí mít přizvané osoby vystavené potvrzení o kontrole ke konkrétnímu kontrolnímu úkonu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v posledně citovaném rozsudku č. j. 10 As 25/2018, „(k)ontrolní řád vyžaduje písemnou formu pověření k jednotlivé kontrole [§ 4 odst. 3 písm. a) kontrolního řádu], avšak ve vztahu k osobě, která provádí samotnou kontrolu, nikoliv ve vztahu k přizvané osobě.“ To samozřejmě neznamená, že by cestující neměli být formálně označeni za přizvané osoby a v tomto smyslu také alespoň rámcově správním orgánem pověřeny, nicméně „formální nedostatky v postupu kontrolního orgánu, spočívající v tom že, osoby, které zjevně vystupovaly v postavení přizvaných osob ve smyslu § 6 kontrolního řádu, takto formálně neoznačil a neudělil jim písemné pověření, které by současně založil do kontrolního spisu, nemá za následek nepoužitelnost závěrů

kontroly, na níž tyto osoby participovaly, ani jimi následně podaných svědeckých výpovědí.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2021, č. j. 3 As 104/2019 - 37).

56. Soud se s těmito, jakož i dalšími výše citovanými závěry plně ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich v nyní posuzované věci jakkoli odchylovat. To jinými slovy znamená, že průběh kontroly ve věci žalobce byl zcela zákonný a že výsledky této kontroly, zachycené v protokolu o kontrole, byly plně použitelné v navazujícím sankčním řízení.
57. Námitkou užití cizího jazyka při kontrolní jízdě se Nejvyšší správní soud rovněž v minulosti několikrát zabýval. Ačkoli přitom žalobce poukazoval na § 34 odst. 8 zákona o silniční přepravě, ve znění účinném od 4. 10. 2017, lze mít za to, že žalobcova námitka ve skutečnosti míří na odst. 7 téhož ustanovení, a to z důvodu, že daná časová verze neobsahuje osmý odstavec. Toto upřesnění však nemění nic na závěru, že žalobcem vznesená námitka je nedůvodná. Poukázat lze opět na rozsudek kasačního soudu č. j. 9 As 316/2017 - 43, v němž žalobce obdobně argumentoval účinností § 34 odst. 7 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční přepravě, až od 4. 10. 2017. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí odkázal na svou předchozí judikaturu a konstatoval, že postup zákonodárce jen potvrzuje správnost dřívější judikatury. Obrazové či zvukové záznamy pak přímo cestujícími bez vědomí žalobce pořizovány nebyly, otázka jejich případné použitelnosti je tak zcela nerozhodná.
58. Námitkami vznesenými pod **druhým žalobním bodem** žalobce rozporoval, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který byl následně žalovaným potvrzen, splňuje podmínky § 68 správního řádu. Soud se zde ztotožňuje s argumentací žalovaného ve vyjádření k žalobě, kde detailně vylíčil požadavky § 68 správního řádu. Ani soud nijak nepopírá, že výroková část je jednou z podstatných náležitostí soudního rozhodnutí. Jejím obsahem je řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků řízení (nikoli cestujících). Prvostupňové rozhodnutí, stejně jako žalobou napadené rozhodnutí obsahují údaje stanovené zákonem. Rovněž skutky, které žalobce spáchal, jsou dostatečně a zcela jednoznačně popsány ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, a to místem, časem i způsobem spáchání. Pro řádný popis skutku a jeho nezaměnitelnost s jiným není nezbytné uvádět též označení cestujících. Ani tato námitka není důvodná.
59. **Třetí žalobní bod** se týkal výše uložené pokuty, přičemž žalobce poukazoval zejména na nedostatečné odůvodnění a zjevnou nepřiměřenost. Současně navrhl, aby soud využil svého moderačního práva a uloženou pokutu snížil. K těmto námitkám zdejší soud nejprve v obecné rovině zdůrazňuje, že ukládání sankcí za správní delikty je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je proto již z podstaty věci zásadně omezen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS). Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004). Zkoumat přiměřenost sankce je soud oprávněn jen v rámci moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, č. 225/2004

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

Sb. NSS). Smyslem a účelem moderace ovšem není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016 - 26).

60. Aplikoval-li soud tato základní východiska v projednávané věci, musí konstatovat, že správní orgány svým povinností dostaly – pokuta byla uložena v zákonném rozmezí, přičemž její výše byla dostatečně zdůvodněna též z pohledu řádné individualizace trestu. Úvahy obou správních orgánů jsou podle názoru soudu dostatečně podepřené, nevykazují žádný exces ani prvky svévole.
61. Pro pořádek k tomu soud blíže uvádí, že správní orgán I. stupně při určení výše pokuty (70 000 Kč) vycházel z původního znění právní úpravy, která stanovila horní hranici pokuty ve výši 500 000 Kč (§ 35 odst. 2 zákona o silniční dopravě ve znění do 3. 10. 2017), přičemž se vyjádřil ke všem zákonným kritériím tehdy stanoveným v § 36 odst. 2 uvedeného zákona, tj. k závažnosti, významu a době trvání protiprávního jednání, rozsahu způsobené škody a vypořádal se rovněž s možným likvidačním dopadem pokuty. Žalovaný k tomu doplnil i předchozí porušení zákona o silniční dopravě ze strany žalobce.
62. Pokutu přitom uložil v úrovni pouhé jedné pětiny její horní hranice. Žalovaný se zákonností a přiměřeností pokuty rovněž podrobně zabýval, a to nejprve z pohledu změn právní úpravy nastalých po vydání prvostupňového rozhodnutí, kdy zohlednil změnu zákona o silniční dopravě (snížení horní hranice z 500 000 Kč na 350 000 Kč) a došel k závěru, že snížení maximálních sankcí nemělo na správní delikty spáchané žalobcem vliv, neboť s ohledem na asperační zásadu by v režimu pozdější právní úpravy bylo lze za uvedené přestupky uložit pokutu až do výše 525 000 Kč (srov. § 41 odst. 2 přestupkového zákona); současně žalovaný uzavřel, že přestupkový zákon, který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, neobsahuje jiná ustanovení, která by byly v konkrétním případě pro pachatele příznivější. Těmto závěrům nemá zdejší soud co vytknout, přičemž dodává, že z rozhodnutí správních orgánů ostatně nevyplývá, že by odvozovaly výslednou výši pokuty přímo z horní hranice sazby, naopak ji stanovily spíše při její (zákonem nijak nestanovené) dolní hranici, ve výši podstatně nižší, než kolik činí maximální hranice v původní i pozdější úpravě – pro stanovení výše pokuty byla rozhodnou individuální závažnost deliktního jednání stěžovatele, a nikoliv horní hranice sazby.
63. K námitce, že správní orgány žalobci uložily likvidační pokutu a nezohlednily jeho osobní a majetkové poměry, zdejší soud v první řadě poukazuje na to, že správní orgán I. stupně nepovažoval za důvodné přihlížet k majetkovým poměrům žalobce, neboť uloženou pokutu nepovažoval za likvidační. Uvedenou skutečnost opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013 - 66, v níž jmenovaný soud k sankci uložené v totožné výši
- a rovněž dopravci uvedl, že „ani tato výše přestože je citelným zásahem do hospodaření dopravce nemůže znemožnit podnikání stěžovatele či jinak zásadním způsobem ovlivnit jeho osobní poměry, zejména s ohledem na možnost hrazení pokuty ve splátkách, což výrazně snižuje dopad uložené sankce“. S tímto závěrem se v žalobou napadeném rozhodnutí ztotožnil také žalovaný. Městský soud v Praze neshledal v odůvodnění výše pokuty s ohledem na obsah správního spisu žádné pochybení správních orgánů.
64. Zdejší soud při posouzení této námítky dále vycházel ze závěrů obsažených v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, č. 2092/2010 Sb. NSS, podle nějž se při zjišťování osobních a majetkových poměrů vychází z informací, které vyplynuly

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem. Ze správního spisu nevyplývá jediná indicie o osobních, rodinných či majetkových poměrech, která by nasvědčovala, že by žalobce mohla výše pokuty existenčně zasáhnout. Přestože se k otázce likvidačního charakteru pokuty správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vyjádřil a žalobce ji následně namítl v odvolacím řízení, v rámci celého správního řízení neuvedl, jaké konkrétní negativní dopady by uložená pokuta na jeho osobní, rodinný či pracovní život měla mít. Podklady pro posouzení výše uložené pokuty z hlediska jejího likvidačního charakteru nepředložil ani v rámci žaloby. Pokud tedy správní orgány na základě obsahu správního spisu odhadovaly, že majetkové poměry žalobce jsou takové, že pokuta ve výši 70 000 Kč pro něj nemůže být likvidační, byl jejich postup správný. Takový postup je souladný i se závěry pozdější judikatury, např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 2 As 425/2017 - 33.

65. Soud proto s ohledem na výše uvedené závěry konstatuje, že pokuta ve výši 70 000 Kč byla uložena v souladu se zákonem, přičemž tato pokuta naplňovala svůj účel jak z pohledu citelnosti pro žalobce, tak z hlediska individuální i generální prevence. Soud proto zároveň neshledal jakékoliv právně významné důvody, aby byla takto uložená pokuta dále snižována s využitím moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť tato nebyla uložena v nepřiměřené výši.
66. Námitkou vznesenou pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce brojil proti uložení povinnosti uhradit náklady správního řízení, která podle něj nebyla dostatečně odůvodněna. K té soud uvádí, že ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu upravuje zvláštní povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Uložení povinnosti nahradit náklady řízení paušální částkou je pojmově spjato s existencí správního řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 4. 2011, č. j. 7 As 20/ 2011 - 95). Odůvodnění nákladů řízení pouhým odkazem na § 79 odst. 5 správního řádu lze mít za dostačující v případech, kdy nebude pochyb o tom, že to byl účastník, kdo správní řízení vyvolal porušením své právní povinnosti (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 9 Af 3/2013 - 56). To je případ i nyní projednávané věci, protože tak ani čtvrtý žalobní bod nemůže být důvodný.
67. Pod posledním (**pátým**) **žalobním bodem** pak žalobce namítal nezohlednění zásady absorpce, k čemuž uvedl, že na základě § 30 písm. b) přestupkového zákona došlo k uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci, na základě § 94 téhož zákona pak k uplynutí lhůty k projednání přestupků. Soud k této námitce v první řadě podotýká, že se žalobce blíže nevyjádřil k tomu, v čem spatřuje porušení zásady absorpce, přičemž soud nerozumí tomu, proč jej spojoval s námitkou prekluze. Soudu tak nezbývá, než v obdobně obecné rovině uvést, že správní orgány zásadu absorpce zohlednily, neboť žalobci uložily pokutu v rámci jediné zákonné sazby (sankce nekumulovaly).
68. Pokud jde o otázku promlčení (prekluzi), vycházel soud z toho, že dle § 36 odst. 1 věta druhá zákona o silniční dopravě platí, že *„řízení o uložení pokuty lze zahájit do jednoho roku ode dne, kdy se dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy o porušení uvedených povinností dozvěděl, nejpozději však do pěti let ode dne, kdy k porušení došlo.“*

69. V případě jednání žalobce totiž soud postupoval podle právní úpravy účinné ke dni spáchání předmětných deliktů, tj. ve znění do 30. 6. 2017, resp. do 3. 10. 2017, neboť správní delikty měly být spáchány dne 22. 7. 2016, tedy před nabytím účinnosti nového přestupkového zákona, resp. před novelizací zákona o silniční dopravě zákonem č. 304/2017 Sb. S ohledem na hmotněprávní charakter prekluzivní lhůty (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, č. j. 5 Afs 68/2005 - 68) je proto třeba vycházet z toho, že správní orgán mohl zahájit řízení o přestupcích (resp. správních deliktech) do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán. V posuzovaném případě bylo správní řízení započato oznámením o zahájení správního řízení ze dne 3. 11. 2016, doručeným žalobci dne 18. 11. 2016. Správní řízení ve věci samé tak bylo zahájeno 18. 11. 2016, a tedy v zákonné lhůtě. Věc byla správními orgány projednána a rozhodnutí ve věci samé nabylo právní moci dne 22. 7. 2020. Je proto zřejmé, že správní orgány postupovaly jak v rámci subjektivní, tak objektivní lhůty k zahájení řízení (případně i projednání přestupku).
70. Soud se nicméně musel zabývat i pozdějšími změnami právní úpravy, aby posoudil, zda není pozdější úprava pro žalobce jakožto pachatele správního deliktu příznivější (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS). Nelze totiž odhlédnout od toho, že s účinností od 1. 7. 2017 byla přijata nová úprava přestupkového práva. Dále je třeba zmínit, že Ústavní soud nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil ustanovení § 112 odst. 2 věty první přestupkového zákona a potvrdil hmotněprávní charakter prekluzivní (promlčecí) lhůty. Nálezem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, pak zrušil i zbývající část § 112 odst. 2 přestupkového zákona, což znamená, že i v případě lhůty pro zánik odpovědnosti se uplatní pravidlo použití pozdější příznivější úpravy ve smyslu § 112 odst. 1 přestupkového zákona.
71. Předmětné derogační nálezy Ústavního soudu by musel zdejší soud zohlednit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001 - 29, č. 2/2003 Sb. NSS), pokud by dospěl k závěru, že po zrušení odstavce druhého § 112 zde existuje pro žalobce příznivější právní úprava lhůt pro zánik odpovědnosti za předmětný správní delikt. Soud proto musel posoudit, zda není pozdější právní úprava týkající se zániku odpovědnosti za správní delikt obsažená v § 30 a násl. přestupkového zákona pro žalobce příznivější.
72. Podle § 30 písm. b) přestupkového zákona by promlčecí lhůta v případě správních deliktů žalobce činila 3 roky, neboť za ně bylo možné uložit pokutu, jejíž horní hranice činí alespoň 100 000 Kč. Nejpozději by pak zanikla po uplynutí 5 let od jejich spáchání (§ 32 odst. 3 téhož zákona). Podle nové právní úpravy, § 31 odst. 1 přestupkového zákona, by promlčecí lhůta počala běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku, tedy dne 23. 7. 2016. Odpovědnost za předmětné delikty by proto nejpozději zanikla dne 23. 7. 2021, tedy v době po vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Rovněž tříletá lhůta by v době zahájení řízení dne 18. 11. 2016 ani v době vydání prvostupňového rozhodnutí dne 1. 9. 2017 neuplynula (těmito okamžiky byla lhůta přerušena a počala běžet nová ve smyslu § 32 odst. 2 přestupkového zákona). Vzhledem k tomu, že rozhodnutí ve věci samé nabylo právní moci dne 22. 7. 2020, je zřejmé, že i v odvolacím řízení byla tato lhůta dodržena. Pozdější právní úpravu přijatou přestupkovým zákonem tudíž nelze označit pro žalobce za příznivější, stejně jako to platí pro pozdější novelizaci zákona o silniční dopravě zákonem č. 304/2017 Sb. a novely pozdější.
73. Konečně k námitce nedodržení lhůt k rozhodnutí soud předesílá, že § 94 přestupkového zákona, upravující lhůtu pro vydání rozhodnutí, se uplatnil až od okamžiku účinnosti tohoto zákona, tj. od 1. 7. 2017 (do té doby se vycházelo z obecné úpravy lhůt k vydání Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

rozhodnutí ve správním řádu). Především ale v každém případě platí, že tyto lhůty jsou lhůtami pořádkovými a jejich překročení proto nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Přestože délka správního řízení ve výsledku překročila lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené přestupkovým zákonem, respektive správním řádem, a ačkoli v tomto směru správní orgány pochybily (tato délka byla ovšem zapříčiněna také i nezbytností řádného zjištění skutkového stavu či námitkou podjatosti v průběhu řízení), nejde o vadu, která by měla vliv na zákonnost jejich rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002 - 41, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018 - 24, či ze dne 6. 8. 2020, č. j. 6 Azs 151/2020 - 29). Námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

74. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Městský soud v Praze uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
75. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. října 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.

Mgr. Aleš Sabol v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. K.